

МЕНИ ЈЕДАН А ТЕБИ ОСТАЛО

Ходао султан кроз Стамбол, па тако ходајући сретне на улици ћецу ће иду из мејтефа*. Између ове ћеце један му ћак запне за око, па га устави и упита шта учи. Кад му малиша показа шта учи, цар бијаше задовољан са одговором, па извади дукат и пружи му га. Ћак није стио узети дуката, а када цар упита зашто не узме, одговори му:

– Ја не смијем од матере, јера ће ми рећи да сам га ће украо.

На то ће му цар:

– Узми, па кажи да ти је цар дао.

А дијете ће опет њему:

– Не смијем, јера ће ми рећи мати: да ти је цар дао, дао би ти више.

Цару се ово дијете још више допадне, па извади пуну шаку дуката и даде му, још му нареди да дође њему на диван*. Када је вријеме дошло, пође мали цару, али када је стио уљећи, заустави га стражар и не шће га пуштити. Мали је задуго молио, али када му све молбе не помогаше, исприча стражару све што се с њиме и са царем догодило, и замоли га поново да га пусти цару. Стражар, када чује, рећи ће му:

– Пуштићу те, ако ћемо подијелити што од цара добијеш.

А малиша ће стражару:

– Мени један, а теби све остало. – И са том погодбом пушти га стражар цару.

Када је малиша изашао пред цара, упита га цар шта жели, а он ће њему: да ништа друго неће но стотину штапова по табанима. Цар га је од тога одвраћао, али пошто не може га одвратити, нареди те се донесоше тојаге. Када се тојаге донесоше, рећи ће малиша:

– Честити царе, нареди нека се мени удари један, а остало ономе што врата чува, јера ме није стио пуштити теби док му не обећах да ћемо дар дијелити, а ја сам му обећао све осим једнога, стога по нашој погодби његовијех је деведесет и девет штапова.

Цар, када ово чу, нареди те стражара истуку и отпусте, а малога узе, даде на науке, и веле да му је послјије био велики везир.